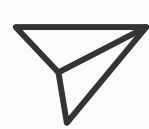

@FDG co seu curmán
Gonzalo, ca. 1918

Porén, a natureza non será a única liña temática dos seus versos. Escribe tamén poemas anticaciquís e outros de corte sociolingüístico nos que a cerna é a sátira, cargada de ironía, dos galegos que desprezan a súa lingua e falan castrapo.

Ar que se apalpa. Balburdio.
Bafos de augardente e viño.
Un can que tanxe a guitarra
por ver de catar os bichos.
Ar que se apalpa. As corenta:
as dez últimas co cinco;
tute de reises; renuncio...
veña logo outro xerriño!

Cantarenas

